

Martin Luther King Jr.

Tinc un somni

Pronunciat a les escales del Memorial a Lincoln, a Washington D.C., el 28 d'agost del 1963

Fa un centenar d'anys, un gran americà, a l'ombra simbòlica del qual ara ens trobem, va signar la Proclamació d'Emancipació. Aquest decret transcendental va arribar com un gran focus de llum d'esperança per a milions d'esclaus negres que havien estat abrusats per les flames d'una injustícia devastadora. Va arribar com un joiós trenc d'alba que acabava la llarga nit de la captivitat.

Però, cent anys després, hem d'encarar el fet tràgic que els negres encara no són lliures. Cent anys després, la vida dels negres encara està tristament impedida per les manilles de la segregació i per les cadenes de la discriminació. Cent anys després, els negres viuen en una illa solitària de pobresa, al mig d'un vast oceà de prosperitat material. Cent anys després, els negres encara es consumeixen en els racons de la societat americana i es troben exiliats en el seu propi país. Avui, doncs, hem vingut aquí per escenificar una situació espantosa.

En cert sentit, hem vingut a la capital de la nostra nació per cobrar un xec. Quan els arquitectes de la nostra república van escriure les paraules magnífiques de la Constitució i la Declaració d'Independència, estaven signant un pagaré del qual cada americà havia de ser hereu. Aquest pagaré era la promesa que es garantiren a tothom els drets inalienables de la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat.

Avui és obvi que Amèrica no ha abonat aquest pagaré pel que fa als seus ciutadans de color. En lloc de complir aquesta obligació sagrada, Amèrica ha donat a la gent negra un xec fals que ha sigut retornat amb la inscripció "sense fons". Però nosaltres ens neguem a creure que el banc de la justícia hagi fet fallida. Ens neguem a creure que hi no hagi fons en les grans caixes fortes de les oportunitats d'aquesta nació. Hem vingut, doncs, a cobrar aquest xec – un xec que ens donarà quan vulguem la riquesa de la llibertat i la seguretat de la justícia. També hem vingut a aquest lloc beneït per recordar-li a Amèrica la intensa urgència del moment. Ara no és l'hora d'embranchar-se en el luxe de la tebior o de prendre's la droga tranquil·litzadora del gradualisme. Ara és l'hora de pujar des de la vall fosca i desolada de la segregació fins al camí assolellat de la justícia racial. Ara és l'hora d'obrir les portes de les oportunitats a tots els fills de Déu. Ara és l'hora d'elevat la nostra nació des de les arenes movedisses de la injustícia racial fins a la roca sòlida de la germanor.

Seria fatal per a la nació que passés per alt la urgència del moment i que menystingués la determinació dels negres. Aquest estiu sufocant del legítim descontentament dels negres no s'acabarà fins que no hi hagi una tardor vigoritzant de llibertat i d'igualtat. Mil nou-cents seixanta tres no és un final sinó un començament. Aquells que confien que els negres necessitaven desfogar-se i que ara ja estaran satisfets, tindran un despertar brusc si la nació retorna als seus afers com de costum. No hi haurà ni calma ni tranquil·litat a Amèrica fins que no s'atorguin als negres els seus drets ciutadans. Els ciclons de la revolta continuaran sacsejant els fonaments de la nostra nació fins que no sorgeixi el dia lluminós de la justícia.

Però, hi ha una cosa que li he de dir al meu poble que s'està en el llindar càlid que porta a l'interior del palau de justícia. En el procés per guanyar el nostre lloc legítim, no ens hem de fer culpables d'accions equivocades. No vulguem satisfer la nostra set de llibertat tot bevent de la copa de l'amargor i de l'odi.

Hem de conduir sempre més la nostra lluita pel nivell elevat de la dignitat i la disciplina. No hem de permetre que la nostra protesta creativa degeneri en violència física. Un cop i un altre ens hem d'elevat a les altures majestuoses d'oposar-nos a la força física amb la força espiritual. La meravellosa nova militància que ha inundat la comunitat negra no ens ha de portar a desconfiar de tots els blancs, perquè molts dels nostres germans blancs -com ho demostra la seva presència aquí avui- han entès que el seu destí està lligat al nostre destí i que la seva llibertat està inseparablement unida a la nostra llibertat. No podem caminar sols.

I mentre caminem, hem de prendre el compromís d'anar al capdavant. No podem retrocedir. N'hi ha que pregunten als defensors dels drets civils "Quan estareu satisfets?" No podem estar mai satisfets mentre els nostres cossos, cansats per la fatiga del viatge, no puguin trobar allotjament en els motels de les autopistes i en els hotels de les ciutats. No podem estar satisfets mentre la mobilitat bàsica dels negres consisteixi a passar d'un gueto més petit a un de més gran. No podem estar mai satisfets mentre un negre de Mississipí no pugui votar i un negre de Nova York cregui que no hi ha res que ell pugui votar. No, no, no estem satisfets, i no estarem satisfets fins que la justícia no baixi rodant com les aigües i l'equanimitat com un corrent poderós.

No oblidu pas que alguns de vosaltres heu vingut aquí sortint de gran afliccions i tribulacions. Alguns de vosaltres acabeu de sortir de cel·les estretes. Alguns de vosaltres heu vingut d'àrees en què la vostra demanda de llibertat us va dur a ser colpejats per les tempestes de la persecució i a ser sacsejats pels vents de la brutalitat policial. Vosaltres heu sigut els veterans del sofriment creatiu. Continueu treballant amb la fe que el sofriment immerescut és redemptor.

Torneu a Mississipí, torneu a Alabama, torneu a Geòrgia, torneu a Louisiana, torneu als barris baixos i als guetos de les nostres ciutats del nord, sabent que d'alguna manera aquesta situació pot canviar i canviarà. No ens rebolem en la vall de la desesperança.

A vosaltres, avui us dic, amics meus, que malgrat les dificultats i les frustracions d'aquest moment, jo encara tinc un somni. És un somni profundament arrelat en el somni americà.

Tinc el somni que un dia aquesta nació s'alçarà i experimentarà el veritable significat del seu credo: "Creiem que aquestes veritats són evidents per si mateixes: que tots els homes són creats iguals."

Tinc el somni que un dia, en els turons vermells de Geòrgia, els fills dels antics esclaus i els fills dels antics propietaris d'esclaus seran capaços d'asseure's plegats a la taula de la germanor.

Tinc el somni que un dia, fins i tot l'estat de Mississipí, un estat desert, recremat per l'escalfor de la injustícia i l'opressió, es transformarà en un oasi de llibertat i justícia.

Tinc el somni que els meus quatre fills un dia viuran en una nació en què no seran jutjats pel color de la seva pell sinó per la naturalesa del seu caràcter.

Tinc un somni avui.

Tinc el somni que un dia l'estat d'Alabama, que ara té un governador que deixa caure dels seus llavis paraules d'interposició i d'invalidació, es transformarà en una situació en què els nens negres i les nenes negres podran agafar-se les mans amb nens blancs i nenes blanques i caminar junts com a germanes i germans.

Tinc un somni avui.

Tinc el somni que un dia cada vall serà enlairada, cada turó i cada muntanya seran aplanats, els llocs escarpats seran allisats, i els llocs tortuosos seran adreçats, i es manifestarà la glòria del Senyor, i tota carn ho podrà veure.

Aquesta és la nostra esperança. Aquesta és la fe amb què torno cap al sud. Amb aquesta fe serem capaços d'excavar de la muntanya de la desesperació una pedra d'esperança. Amb aquesta fe serem capaços de transformar les discòrdies sorolloses de la nostra nació en una preciosa simfonia de germanor. Amb aquesta fe serem capaços de treballar junts, de pregar junts, de lluitar junts, d'anar junts a la presó, de defensar junts la llibertat, sabent que un dia serem lliures.

Aquest serà el dia en què tots els fills de Déu podran cantar, amb un sentit nou, "País meu, és a tu, dolç país de llibertat, a tu que et canto. País en què van morir els meus pares, país orgull de pelegrins, de cada costat de muntanya, que repiqui la llibertat."

I si Amèrica ha de ser una gran nació, això ha d'arribar a ser veritat. Que repiqui, doncs, la llibertat des del cim dels turons prodigiosos de New Hampshire. Que repiqui la llibertat des de les poderoses muntanyes de Nova York. Que repiqui la llibertat des de les realçades Allegènies de Pensilvània!

Que repiqui la llibertat des de les nevades muntanyes Rocoses de Colorado!

Que repiqui la llibertat des dels cims arquejats de Califòrnia!

Però, no solament això; que repiqui la llibertat des de la Muntanya Pedregosa de Geòrgia!

Que repiqui la llibertat des de la Muntanya Talaia de Tennessee!

Que repiqui la llibertat des de cada turó i cada talpera de Mississipi. De cada costat de muntanya, que repiqui la llibertat.

Quan deixem que la llibertat repiqui, quan deixem que repiqui des de cada vila i cada veïnat, des de cada estat i cada ciutat, podem accelerar el dia en què tots els fills de Déu, negres i blancs, jueus i gentils, protestants i catòlics, puguin donar-se les mans i cantar les paraules de l'espiritual negre: "Lliures per fi! Lliures per fi! Gràcies a Déu Totpoderós, som lliures per fi!"

Martin Luther King Jr.

I Have a Dream

Delivered on the steps at the Lincoln Memorial in Washington D.C. on August 28, 1963

Five score years ago, a great American, in whose symbolic shadow we stand signed the Emancipation Proclamation. This momentous decree came as a great beacon light of hope to millions of Negro slaves who had been seared in the flames of withering injustice. It came as a joyous daybreak to end the long night of captivity.

But one hundred years later, we must face the tragic fact that the Negro is still not free. One hundred years later, the life of the Negro is still sadly crippled by the manacles of segregation and the chains of discrimination. One hundred years later, the Negro lives on a lonely island of poverty in the midst of a vast ocean of material prosperity. One hundred years later, the Negro is still languishing in the corners of American society and finds himself an exile in his own land. So we have come here today to dramatize an appalling condition.

In a sense we have come to our nation's capital to cash a check. When the architects of our republic wrote the magnificent words of the Constitution and the declaration of Independence, they were signing a promissory note to which every American was to fall heir. This note was a promise that all men would be guaranteed the inalienable rights of life, liberty, and the pursuit of happiness.

It is obvious today that America has defaulted on this promissory note insofar as her citizens of color are concerned. Instead of honoring this sacred obligation, America has given the Negro people a bad check which has come back marked "insufficient funds." But we refuse to believe that the bank of justice is bankrupt. We refuse to believe that there are insufficient funds in the great vaults of opportunity of this nation. So we have come to cash this check -- a check that will give us upon demand the riches of freedom and the security of justice. We have also come to this hallowed spot to remind America of the fierce urgency of now. This is no time to engage in the luxury of cooling off or to take the tranquilizing drug of gradualism. Now is the time to rise from the dark and desolate valley of segregation to the sunlit path of racial justice. Now is the time to open the doors of opportunity to all of God's children. Now is the time to lift our nation from the quicksands of racial injustice to the solid rock of brotherhood.

It would be fatal for the nation to overlook the urgency of the moment and to underestimate the determination of the Negro. This sweltering summer of the Negro's legitimate discontent will not pass until there is an invigorating autumn of freedom and equality. Nineteen sixty-three is not an end, but a beginning. Those who hope that the Negro needed to blow off steam and will now be content will have a rude awakening if the nation returns to business as usual. There will be neither rest nor tranquillity in America until the Negro is granted his citizenship rights. The whirlwinds of revolt will continue to shake the foundations of our nation until the bright day of justice emerges.

But there is something that I must say to my people who stand on the warm threshold which leads into the palace of justice. In the process of gaining our rightful place we must not be guilty of wrongful deeds. Let us not seek to satisfy our thirst for freedom by drinking from the cup of bitterness and hatred.

We must forever conduct our struggle on the high plane of dignity and discipline. We must not allow our creative protest to degenerate into physical violence. Again and again we must rise to the majestic heights of meeting physical force with soul force. The marvelous new militancy which has engulfed the Negro community must not lead us to distrust of all white people, for many of our white brothers, as evidenced by their presence here today, have come to realize that their destiny is tied up with our destiny and their freedom is inextricably bound to our freedom. We cannot walk alone.

And as we walk, we must make the pledge that we shall march ahead. We cannot turn back. There are those who are asking the devotees of civil rights, "When will you be satisfied?" We can never be satisfied as long as our bodies, heavy with the fatigue of travel, cannot gain lodging in the motels of the highways and the hotels of the cities. We cannot be satisfied as long as the Negro's basic mobility is from a smaller ghetto to a larger one. We can never be satisfied as long as a Negro in Mississippi cannot vote and a Negro in New York believes he has nothing for which to vote. No, no, we are not satisfied, and we will not be satisfied until justice rolls down like waters and righteousness like a mighty stream.

I am not unmindful that some of you have come here out of great trials and tribulations. Some of you have come fresh from narrow cells. Some of you have come from areas where your quest for freedom left you battered by the storms of persecution and staggered by the winds of police brutality. You have been the veterans of creative suffering. Continue to work with the faith that unearned suffering is redemptive.

Go back to Mississippi, go back to Alabama, go back to Georgia, go back to Louisiana, go back to the slums and ghettos of our northern cities, knowing that somehow this situation can and will be changed. Let us not wallow in the valley of despair.

I say to you today, my friends, that in spite of the difficulties and frustrations of the moment, I still have a dream. It is a dream deeply rooted in the American dream.

I have a dream that one day this nation will rise up and live out the true meaning of its creed: "We hold these truths to be self-evident: that all men are created equal."

I have a dream that one day on the red hills of Georgia the sons of former slaves and the sons of former slaveowners will be able to sit down together at a table of brotherhood

I have a dream that one day even the state of Mississippi, a desert state, sweltering with the heat of injustice and oppression, will be transformed into an oasis of freedom and justice.

I have a dream that my four children will one day live in a nation where they will not be judged by the color of their skin but by the content of their character.

I have a dream today.

I have a dream that one day the state of Alabama, whose governor's lips are presently dripping with the words of interposition and nullification, will be transformed into a situation where little black boys and black girls will be able to join hands with little white boys and white girls and walk together as sisters and brothers.

I have a dream today.

I have a dream that one day every valley shall be exalted, every hill and mountain shall be made low, the rough places will be made plain, and the crooked places will be made straight, and the glory of the Lord shall be revealed, and all flesh shall see it together.

This is our hope. This is the faith with which I return to the South. With this faith we will be able to hew out of the mountain of despair a stone of hope. With this faith we will be able to transform the jangling discords of our nation into a beautiful symphony of brotherhood. With this faith we will be able to work together, to pray together, to struggle together, to go to jail together, to stand up for freedom together, knowing that we will be free one day.

This will be the day when all of God's children will be able to sing with a new meaning, "My country, 'tis of thee, sweet land of liberty, of thee I sing. Land where my fathers died, land of the pilgrim's pride, from every mountainside, let freedom ring."

And if America is to be a great nation this must become true. So let freedom ring from the prodigious hilltops of New Hampshire. Let freedom ring from the mighty mountains of New York. Let freedom ring from the heightening Alleghenies of Pennsylvania!

Let freedom ring from the snowcapped Rockies of Colorado!

Let freedom ring from the curvaceous peaks of California!

But not only that; let freedom ring from Stone Mountain of Georgia!

Let freedom ring from Lookout Mountain of Tennessee!

Let freedom ring from every hill and every molehill of Mississippi. From every mountainside, let freedom ring.

When we let freedom ring, when we let it ring from every village and every hamlet, from every state and every city, we will be able to speed up that day when all of God's children, black men and white men, Jews and Gentiles, Protestants and Catholics, will be able to join hands and sing in the words of the old Negro spiritual, "Free at last! free at last! Thank God Almighty, we are free at last!"